

Arrest

nr. 218 801 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juli 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een verzoek om internationale bescherming dat op 8 mei 2018 door verzoeker werd ingediend bij de Belgische autoriteiten. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te

heten(1):

naam : T. M.

voornaam : F.

geboortedatum : 01.01.1977

geboorteplaats : Halay

nationaliteit : Eritrea

Alias: T. M., F., geboren te Halay op 01.01.1977, Eritrea; T.,F., 01.01.1977, Eritrea; T., F., 01.01.1977, Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene, die van nationaliteit Eritrea verklaart te zijn, meldde zich op 04.05.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 08.05.2018 effectief ingediend. Betrokkene legde hierbij geen persoonlijke – of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 31.08.2015 reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Zwitserland.

Op 11.06.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hij verklaarde hierin in november 2014 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en hij stelde eerst naar Ethiopië te zijn gereisd waar hij ca. 3 weken verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Soedan waar hij ongeveer 4 maanden verbleef alvorens verder door te reizen naar Libië waar hij ongeveer 5 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Italië en hij verklaarde 2 nachten in Italië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Zwitserland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 31.08.2015 om internationale bescherming verzocht in Zwitserland. Dit wordt ook bevestigd door betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij bracht desbetreffend ook verscheidene documenten aan, afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten. Hij stelde dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen in Zwitserland en hij verklaarde tot 01.05.2018 in Zwitserland te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België, met een transit via Duitsland. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij Zwitserland moest verlaten waardoor hij geen andere keuze had. Hij stelde wel België niet te kennen en dus verder zonder specifieke reden besloten te hebben om in België om internationale bescherming te verzoeken. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 benadrukte betrokkene nogmaals dat hij Zwitserland moest verlaten. Hij stelde dan ook dat het moeilijk zal zijn om terug naar dat land te gaan.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel een in Nederland verblijvende neef en een in Zwitserland verblijvende nicht te hebben,

Op 21.06.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 26.06.2018 instemden met dit verzoek op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We wijzen er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie

van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door

Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek willen behandeld zien. Verder wensen we ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek dient te worden behandeld.

We benadrukken verder ook dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat Zwitserland verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten het verzoek van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise onderzocht hebben en dat zij de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of gerespecteerd hebben.

Betrokkene stelde dus dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Hij verklaarde dan ook dat hij Zwitserland moest verlaten waardoor het voor hem moeilijk zal zijn om terug naar Zwitserland te gaan. Het feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen in Zwitserland wordt ook aangetoond door het feit dat de Zwitserse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de lidstaat verplicht is d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU . Dit betekent dus dat de

Zwitserse instanties inderdaad reeds een beslissing hebben genomen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming, maar impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek door de Zwitserse instanties onderzocht worden en zullen de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet

verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit nieuwe verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen verder ook op te merken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming en het vervolgens mogelijks opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling kan inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook op dat Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen verzoek in Zwitserland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend, en daarin eventuele nieuwe elementen in verband met zijn vluchtmotieven kan aanhalen. Dit wordt ook bevestigd door het geactualiseerde rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" ("Asylum Information Database – National Country Report - Switzerland", last updated 28.02.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin er geen melding wordt gemaakt van concrete, specifieke en structurele problemen betreffende toegang tot de beroepsprocedures in Zwitserland en waarin tevens ook wordt aangeduid dat opgestarte beroepsprocedures in Zwitserland automatisch schorsend effect hebben (p. 22-23).

Veder verwijzen we in dit verband ook naar het feit dat er in juni 2018 nog verscheidene bijkomende maatregelen aangenomen werden door de Zwitserse instanties in het kader van de versnelling van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, wat onder meer geleid heeft tot het voorzien in gratis juridisch bijstand van bij de start van de procedure (<http://www.asylumineurope.org/news/12-06-2018/switzerland-asylumordinances-amended-last-round-asylum-reform>).

We verwijzen verder nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Zwitserland waarin betreffende verzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Zwitserland worden getransfereerd geen obstakels of belemmeringen geïdentificeerd worden (p. 37). Echter wensen we wel te benadrukken dat het feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse instanties kan impliceren dat betrokkene in de procedure van volgende verzoeken zal terecht

komen in Zwitserland. Het AIDA-rapport over Zwitserland maakt desbetreffend een belangrijke nuance en stelt dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen volgende verzoeken en herziening van een aanvraag. Er is enkel sprake van een volgend verzoek wanneer er nieuwe en significante redenen worden aangehaald die een impact hebben op het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus. Wanneer het nieuwe verzoek niet gebaseerd is op de elementen verbonden aan het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, maar enkel te maken hebben met redenen om niet terug te keren (Vb. medische redenen) spreekt men over een herziening van het verzoek. Tijdens het onderzoek naar een volgend verzoek hebben verzoekers en kandidaatvluchtelingen echter geen recht op verblijf in een opvangcentrum. Echter benadrukken we dat deze maatregel in overeenstemming is met artikel 20.1(c) van Richtlijn 2013/33/EU en merken we ook op dat het AIDA-rapport over Zwitserland met betrekking over toegang tot opvangvoorzieningen bij herhaalde aanvragen stelt dat er enkel een beperking is van de opvangvoorzieningen, meer specifiek een exclusie van sociale assistentie, maar dat het recht op noodzakelijke hulp behouden blijft (p. 60-73). Zo kunnen verzoekers in de procedure van volgende verzoeken opgevangen worden in zogenaamde 'civil protection shelters', waaromtrent het AIDA-rapport weliswaar verschillende tekortkomingen aanhaalt, maar tevens benadrukt dat een beslissing van het Federaal Hoogerechtshof in Zwitserland stelde dat deze situatie geen schending van de menselijke waardigheid inhoudt.

Betreffende de procedure van volgende verzoeken in Zwitserland wensen we verder ook op te merken dat het AIDA-rapport ook verwijst naar het in de Zwitserse wetgeving voorziene systeem van tijdelijke toelating ("temporary admission") waarbij een afgewezen verzoeker zelf geen verzoek voor een tijdelijke toelating kan indienen vermits dit behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Zwitserse instanties. Daarnaast kan de tijdelijke toelating een einde nemen wanneer betrokkene Zwitserland verlaat, zoals bij

het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een ander land, alsook wanneer betrokkene meer dan twee maanden in het buitenland verblijft zonder toestemming. Echter blijkt uit het AIDA-rapport over Zwitserland dat een tijdelijke toelating wordt toegekend aan personen wiens verzoek werd afgewezen alsook ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel niet kan worden tenuitvoergelegd. In deze gevallen wordt de betrokkene toegelaten om in Zwitserland te verblijven. Daarnaast wordt na afwijzing van een verzoek in tweede instantie steeds onderzocht of de verwijdering van de aanvrager wettelijk, redelijk en mogelijk is. De tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel kan daarbij ook worden opgeschort voor de duur van de legale dan wel humanitaire hinderpalen. Verder stelt het AIDA-rapport over Zwitserland ook dat deze tijdelijke toelating een einde neemt in geval van definitief vertrek, echter bestaat tegen deze beslissing ook een beroepsmogelijkheid binnen de 30 dagen. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat er bij volgende verzoeken effectief een beroepsmogelijkheid bestaat waar men bij een incorrecte toepassing van de wettelijke bepaling een *procédure* wegens rechtsweigering kan inleiden. Verder blijkt het niet dat deze beroepsmogelijkheid niet effectief zou zijn. (p. 51-52, 15)

We merken verder op dat het geactualiseerde AIDA-rapport verder benadrukt dat in het algemeen alle verzoekers om Internationale bescherming in staat zijn geweest om toegang te verkrijgen tot de materiële opvangvoorzieningen ondanks de toenemende druk op de opvangvoorzieningen en een mogelijke achteruitgang van de materiële opvangvoorzieningen als gevolg ("in général ail asylum seekers have been able to access the material reception conditions up to now, despite the growing pressure that reception facilities face and the détérioration of conditions that result with it" T p. 56). Zo kende Zwitserland eind 2017 slechts een gemiddelde bezettingsgraad van 51% in de federale opvangcentra en wordt er in geval van een nieuwe massale instroom voorzien in een bijkomend noodplan met 3.000 bijkomende opvangplaatsen. (p. 60-67) We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere persoonlijke en concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Zwitserland die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde stress te hebben maar over het algemeen gezond te zijn. Daarnaast bracht betrokkene tot op heden in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 11.06.2018 tevens ook dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de *procédure* tót het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen

bijzondere procedurele noden heeft. Verder zijn er op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorg en bijstand zal kunnen krijgen. Zo garandeert de Zwitserse wetgeving toegang tot gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming gedurende de gehele *procédure* alsook voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming in de vorm van noodzakelijke hulp. Daarnaast worden verzoekers in Zwitserland, bij aankomst in het opvangcentrum, onderworpen aan een verplicht medisch onderzoek en is er ziekteverzekering voorzien voor alle verzoekers inclusief voor psychologische en psychiatrische behandelingen (p. 72-73). Verder merken we op dat de Zwitserse autoriteiten minstens drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse autoriteiten.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

“ -schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
-schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980
in samenhang gelezen met artikel 1 (A) 2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd
en met artikel 17 (1) (“soevereiniteitsclausule”) van de Verordening (EU) nr. 604.2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking);”

Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en betoogt vervolgens:

“ De bestreden beslissing schendt de ingeroepen bepalingen in de middelen om de volgende redenen.

3.2.2. Het vraag om internationale bescherming is tweeledig.

De vraag om internationale bescherming bestaat enerzijds uit de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en anderzijds uit de subsidiaire bescherming zoals ingevoerd door de Europeesunierechtelijke bepalingen o.a. artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Deze subsidiaire bescherming is een Europeesunierechtelijke aanvulling op de klassieke asielrechtelijke bescherming op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in het Belgisch nationale recht is omgezet (Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011) en laat deze klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet die "volledige en niet-restrictieve toepassing" vindt (Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)/ Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking); Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

Bijgevolg heeft in geval van conflict tussen deze internationale bepalingen artikel 1(A)2 van voormeld Verdrag van Genève van 28 juli 1951 voorrang op de Europeesunierechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 292).

Het Hof van Cassatie oordeelde dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde dan moet de door het verdrag bepaalde regel voorgaan, aangezien deze voorrang volgt uit de aard zelf van het bij verdrag bepaald internationaal recht (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959) en indien er een conflict bestaat tussen een norm van het intern recht en een norm van het gemeenschapsrecht, dan moet deze laatste voorgaan. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het

leven hebben geroepen, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld ten behoeve waarvan de Lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959).

Dit laatste wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde eerder dat het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht kan opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64 Jur. 1964, 1199).

Dit is niet anders met betrekking tot de klassieke asielaanvraag waarbij verwerende partij als Hoge Verdragsluitende partij door de ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zich er toe verbond het recht op asiel op grond van artikel 1(A)2 van hetzelfde verdrag onverkort toe te passen.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de — zelfs latere — nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In casu deed verzoekende partij op 23 mei 2018 effectief een verzoek om internationale bescherming.

Dit betekent dat verzoekende in de eerste plaats de klassieke asielaanvraag deed die voor de vraag om subsidiaire bescherming dient te worden beantwoord vooraleer verwerende partij toepassing kan maken van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Artikel 17(1) van voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 luidt:

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Uit de tekst van voormelde artikel 17 (1) blijkt onweerlegbaar dat de soevereiniteit van verwerende partij wat de klassieke asielaanvraag betreft niet werd ingekort door de Europeesunierechtelijke bepalingen. Wat bovendien zoals hierboven werd aangetoond evenmin mogelijk is.

De motieven van de bestreden beslissing die slaan op de correcte toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 zijn hierdoor compleet irrelevant en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij kan daarom geen beroep doen op voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om aan haar verplichting uit het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zijnde de behandeling van de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van dit verdrag te ontlopen.

Het werkend rechtsprincipe *lex specialis derogat legi generali* is evenmin van toepassing.

De Valcks juridisch woordenboek definieert *lex specialis derogat legi generali* als volgt: "een bijzondere wet doet afbreuk aan een algemene wet, rechtspreuk waarin het beginsel geformuleerd wordt volgens hetwelk bij tegenstrijdigheid een meer specifieke juridische norm primeert op een (tegenstrijdige) algemene norm" (E. Dirix, B. Tilleman en P. Van Orshoven, De Valckx juridisch woordenboek, Intersentia, 2010, pp. (247-248).

Opdat het voormelde werkend rechtsprincipe toepassing kan vinden moet zowel de specifieke juridische norm als de algemene norm uitgaan van dezelfde wetgever wat in casu kennelijk niet het geval is: de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève

van 28 juli 1951 zoals gewijzigd is een autonome vorm van internationale bescherming met ruime mondiale toepassing die reeds bestond vóór de instelling van de Europese Unie die de subsidiaire bescherming als tweede aanvullende vorm van bescherming met beperkte regionale dat wil zeggen zuiver Europeesunierechtelijke toepassing instelde.

Hieruit volgt dat de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 die de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag aanduidt niet kan primeren op de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 raakt zelfs niet aan de soevereiniteit van verwerende partij die onvervreemd blijft primeren wat de Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft zoals hieronder wordt aangetoond.

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

Alle machten gaan uit van de Natie.

Dat wil zeggen dat de soevereiniteit primair is.

Artikel 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.

Dat wil zeggen dat wanneer verwerende partij haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft door ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd heeft overgedragen zij dit geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie.

Artikel 17, § 1, al. 1 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 onder de titel "Discretionaire bepalingen" dat luidt:

In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke Lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Dit betekent dat wat de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft verwerende partij haar verantwoordelijkheid niet heeft overgedragen want de overdracht van een macht houdt per definitie in dat verwerende partij deze macht niet langer bezit.

In tegenstelling tot wat de titel van het voormelde artikel (Discretionaire bepalingen) laat uitschijnen is de voormelde soevereiniteitsclausule de kern waarop de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 steunt en de rest van de tekst van deze verordening niets meer dan één escape clause die toelaat om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire beschermingsvraag retroactief af te wentelen.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij zich op geen enkele wijze kan ontdoen van de verplichte behandeling van de klassieke asielaanvraag in de zin van het artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd waartoe zij door het ondertekenen van het hiervoor vernoemde verdrag onvoorwaardelijk gehouden is.

De rest van de tekst van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 kan evenmin inbreuk op deze verplichting maken noch deze verplichting modelleren of inperken (Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; "Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights" 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen

dat verwerende partij artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 niet naleeft en daarmee schendt. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidcontrole (R.v.V. nr. 181 740 van 3 februari 2017).

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013.

De omstandige motieven van de bestreden beslissing over het vertrouwensbeginsel en het respect van de Lidstaten voor de onverkorte toepassing van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zoals hiervoor geciteerd zijn om voorgaande redenen geenszins pertinent zolang niet eerst over de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1(A)2 van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd ten gronde werd geoordeeld en zij kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen. De Europeesunierechtelijke beschermingsregels kunnen in elk geval slechts in tweede orde of subsidiair worden toegepast.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 18.1 (d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Luidens artikel 51/5, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gaat de minister of zijn gemachtigde, zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

De vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat gebeurt volgens de criteria van de Dublin III-verordening, naar luid van artikel 3 eerste lid ervan.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat Zwitserland, als niet EU-lidstaat, gebonden is door de Dublin III-verordening.

Verzoeker betoogt dat de Dublin III-verordening "uitsluitend slaat op artikel 48/4" van de Vreemdelingenwet, waarmee hij lijkt te willen aangeven dat deze verordening enkel betrekking heeft op aanvragen tot het verlenen van subsidiaire bescherming zodat deze verordening pas kan worden toegepast nadat de Belgische instanties zijn aanvraag tot het verlenen van de vluchtelingenstatus hebben beoordeeld, maar hij kan daarin niet worden bijgetreden.

Naar luid van de definities zoals omschreven in artikel 2, b van deze verordening moet voor de invulling van het begrip "verzoek om internationale bescherming" in het kader van de Dublin III-verordening worden teruggegrepen naar artikel 2, onder h), van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn). In deze

richtlijn wordt het verzoek om internationale bescherming gedefinieerd als “een verzoek van een onderdaan van een derde land of een staatloze om bescherming van een lidstaat die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst en niet uitdrukkelijk verzoekt om een andere, niet onder deze richtlijn vallende vorm van bescherming waarom afzonderlijk kan worden verzocht”.

De Dublin III-verordening heeft dus wel degelijk betrekking op verzoeken om internationale bescherming in het algemeen, zowel in het licht van het verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus als in het licht van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker betoogt dat in geval van conflict tussen internationaalrechtelijk bepalingen het Verdrag van Genève voorrang moet krijgen op de unierechtelijke bepalingen, moet hij in eerste instantie aantonen dat er sprake is van een dergelijk conflict.

De derde considerans van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven.[...]”.

Verzoeker stelt dat de Belgische staat haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft heeft overgedragen door ondertekening van het Verdrag van Genève en dat zij deze geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie. Dit blijkt echter geenszins uit de door haar aangehaalde artikelen 33 en 34 van de Grondwet. Daarbij komt nog dat de Belgische staat, door toe te treden tot het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag op de werking van de Europese Unie (VWEU) zich heeft ingeschreven in de bepalingen ervan.

Artikel 2.2 van het VWEU stelt:

“In de gevallen waarin bij de Verdragen op een bepaald gebied een bevoegdheid aan de Unie wordt toegedeeld die zij met de lidstaten deelt, kunnen de Unie en de lidstaten wetgevend optreden en juridisch bindende handelingen vaststellen. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid uit voor zover de Unie haar bevoegdheid niet heeft uitgeoefend. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid weer uit voor zover de Unie besloten heeft haar bevoegdheid niet meer uit te oefenen.”

Volgens artikel 4.2.j) heeft de Unie een met de lidstaten gedeelde bevoegdheid in het domein van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. Volgens artikel 78, eerste lid van het VWEU ontwikkelt de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat:

- a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt;*
- b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven;*
- c) een gemeenschappelijk stelsel voor tijdelijke bescherming van ontheemden in geval van een massale toestroom;*
- d) gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming;*
- e) criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;*
- f) normen betreffende de voorwaarden inzake de opvang van asielzoekers of van aanvragers van subsidiaire bescherming;*

g) partnerschap en samenwerking met derde landen om de stromen van asielzoekers of aanvragers van subsidiaire of tijdelijke bescherming te beheersen.”

De Dublin III-verordening is, onder andere instrumenten, de veruiterlijking van dit gemeenschappelijk beleid, en meer in het bijzonder vloeit deze voort uit de toepassing van artikel 78, tweede lid, e) van het VWEU.

Artikel 3, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

Artikel 17 van dezelfde verordening stelt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Het gemeenschappelijke Europees asielstelsel, waartoe de Belgische Staat als lidstaat van de EU is toegetreden, stoelt zoals hiervoor reeds is gebleken, op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève. Dat Zwitserland geen deel uitmaakt van de Europese Unie laat onverlet dat Zwitserland partij is bij het Vluchtelingenverdrag en het Verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) én is gebonden door de Dublin III-verordening. Indien verzoeker, zoals in casu, wil aantonen dat “zijn recht op klassiek asiel” hem zou worden ontzegd, dan komt het hem toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de Zwitserse asielinstanties, aan dewelke hij volgens de thans bestreden beslissing kan worden overgedragen, niet handelen conform het voormelde principe of dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de bepalingen van de Dublin III-verordening. In de bestreden beslissing werd hierover uitgebreid gemotiveerd, en het komt aan verzoeker toe om deze motieven in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hier echter volledig in gebreke. Hij maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat “er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.” Zoals uit artikel 17, 1 al blijkt, is de verwerende partij niet verplicht om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule en verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat daar in zijn concrete geval anders over moet worden gedacht.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS